

-M'encantaria, gràcies -va acceptar ella.

A partir d'aquí tot va succeir molt ràpidament. No sé ben bé com va anar, però el meu somni es va fer realitat; al cap d'unes setmanes, l'Anna i jo estàvem sortint junts.

Havíem sortit a sopar tots dos sols; ja era la segona cita que teníem. Em sentia molt a gust amb ella; a més de tenir un bon físic, era agradable i tenia sentit de l'humor. Jo estava bojament enamorat i esperava que ella sentís el mateix per a mi.

-Doncs bé, ja som a casa meva -digué l'Anna, mentre obria la porta del pis-. Vols prendre alguna cosa?

-No gràcies, amb el xampany del sopar n'he tingut ben bé prou.

-Molt bé.

Dit això, se m'acostà, em rodejà el coll amb els braços i em besà.

Li vaig passar la mà per l'esquena i l'altra per... bé, no entrem en detalls; tots sabeu de sobres el que va passar aleshores.

Devien ser les tres de la matinada. Maleït sia! Altre cop tornava a tenir insomni. En obrir els ulls vaig veure que l'Anna no hi era. Vaig llevar-me del llit anant a cercar-la a la cuina. Allà tampoc no hi era. Vaig buscar-la per tota la casa, però res, ni rastre. Espantat per la idea que li hagués pogut passar alguna cosa, vaig sortir a cercar-la al carrer. Després de voltar durant una mitja hora sense tenir èxit, uns gemecs de dolor em van cridar l'atenció. En un carreró, il·luminat tan sols per la tènue llum d'una farola, la vaig trobar estesa a terra. Semblava com si tingués convulsions, una mena d'atac epilèptic. Em vaig agenollar al seu costat.

-Què et passa Anna?! Déu meu, auxili!! -vaig cridar espantat. Em sentia impotent davant aquella situació d'emergència-. Reacciona Anna!

Anna!

Estava mort de por. Què li estava passant? Les convulsions cada vegada eren més fortes. Li va començar a créixer pèl per tot el cos, mentre que aquest s'anava empentint. Les seves mans es van convertir en urpes, li va créixer cua i els ulls, els seus preciosos ulls, es van tornar esgarrifosos. Em vaig aixecar de cop, horroritzat. No podia creure el que estava veient. La meva xicota s'havia convertit en un gat!

-Un gat??! -em vaig quedar de pedra-. Però... però...

L'animal va restar uns instants immòbil estirat a terra. Aleshores es va aixecar de cop, em va mirar i va miolar molt fluixet. Després d'això se'n va anar a corre-cuita.

-Una gata... una mixeta... -jo no parava de repetir-ho, tartamudejant com un estúpid, allà dret, amb uns ulls que semblaven dos plats. Un gat!

L'endemà, quan vaig obrir la porta del despatx, me la vaig trobar allà altre cop.

-Anna! -vaig xisclar-. Però què... però com...?!

Ella s'aixecà de la cadira ràpidament i em tapà la boca amb la mà.

-Pssst! Calla home que et sentirà tothom! -digué.

-Però què hi fas aquí? Si ahir et vas... et vas... -no em va deixar acabar la frase.

-Ho sé. Succeeix cada nit. Ja sé que sembla increïble, però a mi em passa; no sé ben bé perquè, però em passa.

-N'hi ha per llogar-hi cadires! -encara estava sorprès. Vaig començar a donar voltes per l'habitació, nerviós-. És impossible, això no em pot estar passant a mi -anava repetint per mi mateix.

En aquell moment va entrar en

Miquel carregat de caixes.

-Ei Anna, on t'ho deixo això? Ai, hola Marcel, no t'havia vist.

-Deixa-ho a l'entrada. Ja ho recolliré quan me'n vagi -digué ella.

"Quan me'n vagi??"

-Què significa això, Anna? Marxes? -vaig preguntar-li.

-Sí -respongué ella-. Seiem. Et vull parlar d'una cosa.

Em va explicar que ahir a la nit se'n va anar a fer un vol. Estava molt afligida perquè jo sabia el seu secret. Saltant per les teulades i els terrats, de sobte va veure una silueta negra davant la lluna plena. Em digué que mai s'havia sentit d'aquella manera: es va quedar embadalida, un formigueig li va recórrer tot el cos i les potes li feien figa. S'hi va acostar lentament, miolant amb dolçura. Ell es va girar i en veure-la va perdre l'equilibri i va caure del mur on seia. L'Anna convertida en bèstia va acostar-se més. El gat va incorporar-se, després de la caiguda i es va quedar mirant-se l'un i a l'altre. Aleshores ell li va acariciar suaument el morro amb el seu i ja va estar: es van enamorar i el pobre amant de la noia es va quedar amb un pam de nas -això últim no ho va dir ella, és clar-. Mai m'havia sentit tan poca cosa. Aquella preciositat de dona (o de gata) m'havia deixat per un vulgar gat de carrer! En aquells moments, la meva autoestima estava pel terra.

-Ho sento molt, Marcel -i em va besar la galta.

Aquell va ser l'últim cop que la vaig veure. Encara recordo els seus ulls, el seu somriure. Tot era tan perfecte que ja es veia que no podia durar gaire. Ara, quan passejo tot sol sota la llum de la lluna, si veig un gat, crido el seu nom, amb l'esperança que respongui a la meva crida i tornar-nos a trobar.

Màriam Ben-Arab

Paraules

"Els anys arruguen la pell, però renunciar a l'entusiasme arruga l'ànima."

Albert Schweitzer

"Els anys ensenyen moltes coses que els dies mai arribaran a conèixer."

Ralph Waldo Emerson

"Mai es perden els anys que es treu una dona, van a parar qualsevol de les seves amigues."

Proverbi xinès

"Llegim erròniament el morir i llavors diem que ens enganyem."

Tagore

"Les llàgrimes són la sang de l'ànima."

Sant Agustí

"El jove coneix les regles, l'ancià les excepcions."

Oliver Wendell Holmes

"Trobo la televisió molt educativa. Cada vegada que algú l'encén em retiro a una altra habitació i lleigeixo un llibre."

Groucho Marx

"Una vegada acabada la partida, el rei i el peó tornen a la mateixa caixa."

Proverbi italià